

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Daniela Hudáka a JUDr. Pavla Farkaša na neverejnom zasadnutí konanom 08. septembra 2011 v Bratislave v konaní o európskom zatýkacom rozkaze o sťažnosti vyžiadanej osoby P. B. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 22. augusta 2011, sp. zn. Ntc 19/2011, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť vyžiadanej osoby P. B. **sa z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Žiline uznesením z 22. augusta 2011, sp. zn. Ntc 19/2011, rozhodol o tom, že podľa § 506 ods. 1 Tr. por., v súlade s §§ 15 ods. 6, 16 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze (ďalej len „zákon o EZR“) berie do vydávacej väzby P. B., nar. X., bytom D., t. č. od 22. júla 2011 v predbežnej väzbe v Ústave na výkon väzby Žilina.

Proti tomuto uzneseniu podal vyžiadaný P. B. v zákonnej lehote sťažnosť (č. l. 25 – 27, 30 – 33 spisu).

Zdôraznil v nej pritom v prvom rade tú skutočnosť, že podľa jeho názoru európsky zatýkací rozkaz nebol na neho vydaný dôvodne a nie je ani dôvod na vydávaciu väzbu. Je štátnym občanom Slovenskej republiky, zdržiava sa na jej území na stálej adrese v D., na súdne pojednávania, ako aj iné úkony slovenských orgánov sa riadne dostavoval a nebol žiadny problém s jeho predvolávaním či zabezpečením jeho prítomnosti na úkonoch. Nevyhýbal sa ani trestnému stíhaniu v Rakúskej republike a ani sa vyhýbať nemohol,

keďže nemal žiadnu vedomosť o tom, že je tam podozrivý z trestnej činnosti. Rakúske orgány na neho vydali zatýkací rozkaz len preto, že je podozrivý zo spáchania trestného činu, a to bez toho, aby sa ho aspoň pokúsili v tejto veci vypočuť a mali preukázané, že sa vyhýba prípadnému trestnému stíhaniu.

Uviedol tiež, že napriek tomu, že z prvej vety článku 17 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že obvineného možno zatknúť iba na odôvodnený písomný príkaz sudcu, on bol v danom prípade zatknutý na písomný príkaz prokurátora.

Ďalej upozornil na to, že keďže v konaní, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo, došlo k porušeniu jeho ústavného práva na obhajobu, práva podľa čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, sú dané dôvody sťažnosti podľa § 189 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Vyžiadaný v podanej sťažnosti zároveň namietal neprípustnosť vydania podľa § 501 písm. a/ Tr. por., a to v súvislosti s prednostným právom článku 32 ako i článku 8 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/, písm. e/, písm. f/ Európskeho dohovoru.

Napadnuté uznesenie krajského súdu považuje napokon za nezákonné aj z toho dôvodu, že neobsahuje to, čo uznesenie musí obsahovať pri rozhodnutí o vydávacej väzbe podľa § 506 ods. 1 Tr. por., čím bolo porušené ustanovenie podľa § 176 ods. 2 Tr. por. Z uvedeného rozhodnutia nie je podľa neho navyše zrejmé ani to, za aký trestný čin bol vzatý do vydávacej väzby. V tejto súvislosti zároveň poukázal na judikatúru k § 506 Tr. por., konkrétne na R. č. 102/2003 ods. III., v zmysle ktorého vo výroku uznesenie o návrhu prokurátora na rozhodnutie o prípustnosti vydania do cudziny, musí súd popísať skutok, pre ktorý má byť určená osoba vydaná tak, aby nemohol byť zamenený s iným skutkom. Nestačí uviesť len zákonné pomenovanie trestného činu a príslušné právne ustanovenie, uvedené v žiadosti cudzieho štátu o vydanie.

Úplne na záver vyžiadaný upozornil i na chybné konanie krajského súdu podľa § 508 ods. 2 Tr. por., ktoré hovorí o tom, že o všetkých rozhodnutiach týkajúcich sa väzby informuje súd Ministerstvo spravodlivosti.

S ohľadom na vyššie uvedené preto vyžiadaný P. B. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline zrušil, vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a prepustil ho z väzby na slobodu.

K vyššie uvedenej sťažnosti zaslal svoje písomné vyjadrenie aj prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline.

Uviedol v ňom pritom, že napadnuté rozhodnutie považuje za zákonné, pričom zároveň opätovne poukázal na dôvody obsiahnuté v jeho písomnom návrhu z 19. augusta 2011.

Na účely rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky si tiež dovolil predložiť fotokópie písomných materiálov zaslaných justičným orgánom štátu pôvodu, ktoré si v rámci doplňujúcich informácií vyžiadal zo Štátnej prokuratúry v Leobene. Konkrétne sa jedná o obžalobu podanú na S. Ž. a rozsudok Krajského súdu v Leobene zo 6. apríla 2011 o odsúdení S. Ž. v Rakúskej republike, ktorá mala v spolupáchateľstve vykonať skutky uvedené v európskom zatýkacom rozkaze vydanom na P. B.. Spolu s tým tiež zaslal faxovú správu prokuratúry v Leobene, 1 St 31/11b, z 30. augusta 2011, adresovanú P. B. ako odpoveď zrejme na jeho žiadosť o odovzdanie jeho trestného stíhania do Slovenskej republiky. Vyššie spomenuté materiály totiž podľa názoru prokurátora dostatočným spôsobom hodnotia osobu vyžiadaného.

Na záver poukázal i na tú skutočnosť, že to tvrdenie vyžiadaného, že bol zatknutý na písomný príkaz prokurátora je zavádzajúce, pretože bol zadržaný príslušníkom MV SR, PPZ, ÚKP, odboru pátrania a kriminalisticko-technických činností v Bratislave v súlade s ustanovením § 13 ods. 1 prvá veta zákona o EZR, o čom svedčí aj ním spísaný záznam o zadržení z 22. júla 2011.

S poukazom na vyššie uvedené preto navrhol podanú sťažnosť v zmysle § 18 ods. 1 zákona o EZR zamietnuť.

Dňa 06. septembra 2011 bol prostredníctvom Krajského súdu v Žiline príslušný spisový materiál predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky za účelom rozhodnutia o sťažnosti vyžiadaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému podal sťažovateľ sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a zistil, že podaná sťažnosť nie je dôvodná.

Z predmetného spisu vyplýva, že dňa 20. januára 2011 bol pod sp. zn. 1 St 6/11a Prokuratúrou Leoben so súdnym povolením Krajského súdu Leoben, Rakúska republika na P. B., štátneho občana Slovenskej republiky, vydaný európsky zatýkací rozkaz, a to za účelom jeho vydania na trestné stíhanie pre zločin krádeže pre zárobok sčasti v štádiu pokusu, sčasti spáchanej vlámaním podľa §§ 127, 129 č. 1, 130 1. a 4. trestný prípad, sčasti § 15 rakúskeho trestného zákonníka, za ktorý mu hrozí trest odňatia slobody až na 10 rokov.

Uznesením Krajského súdu v Žiline z 23. júla 2011, sp. zn. Ntc 16/2011, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. júla 2011, sp. zn. 3 Tost 24/2011, bol vyžiadaný P. B. na základe návrhu prokurátora podľa § 15 ods. 2 zákona o EZR vzatý do predbežnej väzby s tým, že lehota trvania väzby mu začala plynúť dňa 22. júla 2011 o 08.50 hod. a vykonáva sa v Ústave na výkon väzby v Žiline.

Dňa 19. augusta 2011 podal prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline pod sp. zn. 2 KPt 32/11 na Krajský súd v Žiline návrh na vzatie vyžiadaného P. B. do vydávacej väzby.

V jeho odôvodnení pritom uviedol, že dňa 19. augusta 2011 bol Krajskej prokuratúre v Žiline justičným orgánom štátu pôvodu – Štátnou prokuratúrou v Leobene (Rakúska republika) – doručený originál vyššie citovaného európskeho zatýkacieho rozkazu aj s prekladom do slovenského jazyka. Zároveň poukázal na to, že podľa jeho názoru je aj naďalej potrebné zabezpečenie prítomnosti vyžiadanej osoby do skončenia konania o európskom zatýkacom rozkaze na území Slovenskej republiky, a to vzhľadom na osobu, o vydanie ktorej ide, jej doterajší spôsob života, predchádzajúce odsúdenia a dôvodné podozrenie zo spáchania skutkov, ktoré sú uvedené v origináli predmetného európskeho zatýkacieho rozkazu.

Podľa § 15 ods. 6 zákona o EZR ak je počas trvania predbežnej väzby doručený originál európskeho zatýkacieho rozkazu s prekladom do štátneho jazyka, ak sa preklad vyžaduje, prokurátor vykonávajúci predbežné vyšetrowanie predloží sudcovi krajského súdu návrh na vzatie vyžiadanej osoby do vydávacej väzby.

Podľa § 16 ods. 1 zákona o EZR ak je to potrebné na zabezpečenie prítomnosti vyžiadanej osoby v konaní o európskom zatýkacom rozkaze na území Slovenskej republiky alebo na zabránenie, aby nedošlo k zmareniu účelu tohto konania, vezme ju sudca krajského súdu do vydávacej väzby. Urobí tak na návrh prokurátora vykonávajúceho predbežné vyšetrovanie.

Podľa § 14 ods. 1 zákona o EZR v konaní o európskom zatýkacom rozkaze musí mať vyžiadaná osoba obhajcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s prihliadnutím na vyššie citované ustanovenia po preskúmaní predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že krajský súd rozhodol správne a v súlade so zákonom, keď vzal vyžiadaného P. B. do vydávacej väzby.

Vo vzťahu k výroku napadnutého rozhodnutia mu ale nedá nepoukázať na to, že ustanovenia § 506 ods. 1 Tr. por. a § 15 ods. 6 zákona o EZR tam uvedené sú v podstate nadbytočné. Konkrétne pokiaľ ide o prvé z nich, tak toto je obsahovo totožné s ustanovením § 16 ods. 1 zákona o EZR (§ 1 ods. 2 zákona o EZR) a podľa druhého postupuje prokurátor pri podávaní návrhu na vzatie vyžiadanej osoby do vydávacej väzby.

S ohľadom na výhrady sťažovateľa smerujúce k obsahu výroku považuje pritom najvyšší súd za potrebné uviesť iba toľko, že tieto sú právne neopodstatnené, nakoľko náležitosti uvádzané vyžiadaným P. B. sú relevantné až v súvislosti s rozhodnutím súdu o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu.

A čo sa týka odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, tak v tomto smere je dôležité upozorniť tiež na určité skutočnosti. V prvom rade potom na to, že popri citácii ustanovenia § 16 ods. 1 zákona o EZR a odkaze na návrh prokurátora („Predseda senátu krajského súdu návrh preskúmal a keď nezistil žiadne prekážky, návrhu vyhovel.“), by bolo žiaduce uviesť, resp. zopakovať tiež konkrétne dôvody rozhodné z pohľadu vzatia vyžiadaného do väzby, a teda to, že jeho držanie vo väzbe je potrebné aj naďalej predovšetkým s ohľadom na jeho doterajší spôsob života, používanie falošných osobných dokladov, predchádzajúcu kriminálnu minulosť ako aj dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestnej činnosti, pre ktorú bol na neho vydaný európsky zatýkací rozkaz.

S poukazom na námietku vyžiadaného týkajúcu sa obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zároveň potrebné upozorniť na tú skutočnosť, že ustanovenie § 176 ods. 2 Tr. por., upravujúce len všeobecným spôsobom náležitosti uznesenia sa nevťahuje na tak špecifické rozhodnutie, akým je rozhodnutie o vzatí do vydávacej väzby. Náležitosti takého rozhodnutia vyplývajú z iných príslušných ustanovení Trestného poriadku či zákona o EZR.

A napokon pokiaľ ide o bližšiu identifikáciu európskeho zatýkacieho rozkazu (tiež trestného činu, pre ktorý bol vydaný), na základe ktorého bol vyžiadaný vzatý do väzby, tak v tomto smere poukazuje najvyšší súd na tomu zodpovedajúcu časť odôvodnenia tohto rozhodnutia, čím došlo v podstate k napraveniu uvedeného nedostatku.

Čo sa týka potom ostatných vyžiadaným P. B. uplatnených námietok, tak tieto považoval sťažnostný súd z pohľadu predmetného rozhodovania za úplne irelevantné, a preto sa nimi ani vôbec nezaoberal.

Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunciate tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť.

V Bratislave 08. septembra 2011

JUDr. Peter H a t a l a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová